

»ZVONČEK« GOSPE FRANJI TAVČARJEVI (OB 70 LETNICI)

Jeseni so rožice vence zaprle
in žalostne v megli in mrazu umrle.
Zla slutnja še mene je vsega prevzela,
iz srca ni pesmica več mi privrela.

Pa Ti si nad grudo se našo sklonila
in s toplim objemom me smrti rešila.
O, hvala iskrena, gospa ljubezniva,
zapela vsa bela spet mlada je njiva.

Pohitel bom v daljo kot pička krilata,
preletel vse meje bom, trkal na vrata
in klical otrokom slovenske družine:
»Odprite, prinašam pozdrav domovine!

O, lepa in dobra je morda tujina,
a lepša, dobrotnejša je domovina,
ki toži in plače po Vaši izgubi,
čim dalj ste od nje, tem srčneje Vas ljubi.«

Tako bom govoril, gospa blagorodna,
da več ne odtuji se deca nam rodna,
povestice, pesmice, basni in bajke,
spojijo vsa srca, ki ene so majke.

Za srca mladine se najbolj bojimo,
gorje nam, gorje, če preveč jih zgubimo.
O, bodi mi Ti še naprej vrtnarica,
da v cvetje mi vzpela bo sleherna klica.

V tujini, gospa, Ti bom slavo oznanjal
in - Bog daj - še v dolgo življenje pozvanjal.

Marija Grošljeva

Gospa Tavčarjeva z unučkoma na vrtu
svojega dvorca na Visokem
v Poljanski dolini

Zgodba o ničemurni snežinki

Snežinke so zmrznjene vodne kaplice; tako se učimo v šoli in to je tudi popolnoma pravilno. Toda snežinke so še nekaj drugega: so to ljubi, majhni vilinski otroci, ki veselo zarajajo, kadar pride zimski kralj z vsem svojim spremstvom v deželo. O eni takih snežink vam hočem pripovedovati.

Bilo je še zelo zgodaj pozimi in zimski kralj je poslal svoja prva znanilca, ostro Slano in mrzli Sever, v svet, da bi ljudem naznanila, kdo prav za prav v tem času v deželi gospodari. Slana in Sever sta rešila svojo nalogo tako odlično, da so pričeli ljudje vihati rdeče nosove, gledati v nebo in vzklikati: »Da bi le kmalu pričelo snežiti! Potem bosta veter in mraz že popustila.«

Prišel je nato prvi snežni metej in med prvimi snežinkami, ki so priple-sale na zemljo, je bila tudi snežinka Zvezdica. Njeno krilce je bilo iz sa-